

Alog 989

Sprawozdanie

Komisji gospodarstwa krajowego o sprawozdaniu Wydziału krajowego dotyczącem melioracyi.

Wysoki Sejmie!

Sprawozdanie Wydziału krajowego o melioracyach jest tak obszerne i gruntowne, że zbytecznem byłoby powtarzanie wszystkich szczegółów, które w niem są zawarte, a które każdemu posłowi dają możność zaczerpnięcia bliższych wiadomości w sprawach wyjątkowo go obchodzących. Natomiast podnieść należy te okoliczności, które z jednej strony dają ogólny obraz rozwoju pracy bardzo ważnej w tym zakresie, jak niemniej usterek, które ich rozrost hamują.

W tym ujemnym względzie przedewszystkiem podnieść należy powolne traktowanie przez c. k. Rząd centralny i ociąganie się w przedkładaniu do najwyższej sankcyi uchwalonych ustaw Wysokiego Sejmu.

I tak: dopiero 5 ustaw uchwalonych w roku 1908 otrzymało sankcyę, a mianowicie jedna dotycząca zmiany §§. 41. i 87 krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 r.; — i 4 ustawy melioracyjne tj. o osuszeniu bagien rzeszowskich, o regulacyi potoków Kłodnicy i Brydnicy, o regulacyi Sołokii i o regulacyi Macochy, dla których Wydział krajowy uchwalił rozporządzenia wykonawcze, zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

Natomiast nie otrzymało dotąd sankcyi 14 ustaw uchwalonych przez Wys. Sejm, z tych jedna dotycząca zmiany §. 47. ustawy wodnej z 14. marca 1875 roku, z dalszych trzynaście o zabudowaniu potoków Leszcz, Bieczyczanka, Sudoł-Gródek, o regulacyi rzeki Bugu, potoku Białego Stoku, potoku Siwki, rzeki Jasiołki, o trzech obwałowaniach Wisły powyżej Krakowa, o podwyższeniu wałów rzeki Łęgu, o konserwacyi regulacyi rzeki Białej, wreszcie o regulacyi potoków Sołotwy i Rokitny, uchwalonej przez Wysoki Sejm jeszcze 1. maja 1900 roku. Ministerstwo rolnictwa wstawiło do preliminarza państwowego funduszu melioracyjnego na 1910 rok pierwsze raty zasiłków jedynie dla 5 przedsięwzięć, mianowicie dla zabudowania potoków Leszcz, Bieczyczanka, Sudoł-Gródek, dla regulacyi Siwki i dla obwałowania prawego brzegu Wisły od Dańkówki do Przemszy. O dalszych 8 ustawach uchwalonych przez Wysoki Sejm niema dotąd wiadomości. Projekty te zalegają w Ministerstwie robót publicznych a projekty podobne innych krajów nie bywają przesyłane do tego Ministerstwa, lecz są załatwiane jedynie przez Ministerstwo rolnictwa.

Przeprowadzoną była jedynie reambulacya projektu regulacyi Białego Stoku, to też Wydział krajowy wstawił 1-szą ratę 78.800 K do budżetu na rok 1911. — Reambulacya projektów regulacyi Bugu i Jasiołki miała być przeprowadzoną we wrześniu roku 1910. Inne projekta są jeszcze ciągle w okresie badań.

W wykonaniu uchwały sejmowej Wydział krajowy wstawił do budżetu na rok 1911 kwotę 9.696 K celem ustanowienia 3 instruktorów dla kultury torfowej, a to 1-go dla powiatu Kamioneckiego, Brodzkiego, Złoczowskiego i Przemyślańskiego, 2-go dla powiatów Sokalskiego, Rawskiego i Żółkiewskiego, a 3-go dla powiatów Mieleckiego i Tarnobrzskiego.

Co do polecenia przez Sejm utworzenia osobnego Zakładu ubezpieczenia robotników od wypadków przy robotach publicznych toczą się rokowania z Ministerstwem a projekt ustawy może być przedłożony po ich ukończeniu.

Co się tyczy rezolucyi o intensywniejszem wykonaniu robót melioracyjnych we wschodniej Galicyi, to rozmiar ich co do prywatnych robót, zależy od zgłoszeń właścicieli gruntów i w tym kierunku niema zaniedbania.

Natomiast w publicznych przedsiębiorstwach według programu uchwalonego przez Sejm 13. lutego 1904 najważniejszymi robotami jest ochrona i odwodnienie niziny Wisły, górnego Dniestru z dopływami i dorzecza Bugu i Styru. W tym porządku ukończone są projekta w dwóch pierwszych centrach t. j. w dorzeczu Wisły i górnego Dniestru i roboty są w toku; a dla dorzeczy Bugu i Styru projekty w najbliższych latach będą wykonane.

Jeżeli uchwalone przez Sejm ustawy z 4. lutego 1910 wejdą w życie, to w r. 1911 w zachodniej części kraju będzie zajętych 21, a we wschodniej 32 inżynierów. Natomiast w bieżącym roku przy projektach dla nowych przedsiębiorstw na zachodzie zajętych było 2 inżynierów przy ukończeniu zdjęć Łososiny, a na wschodzie zajętych jest 11 inżynierów dla regulacyi Worony, Gołogórki, Bobrowki oraz dla obwarowania górnego Dniestru i Strwiąża. Przeto zaniedbania wschodniej Galicyi niema.

Co do rezolucyi sejmowych dotyczących budowy wodociągów, zaopatrzenia ludności w zdrową wodę i kanalizacyi miast, miasteczek i gmin wiejskich, Wydział krajowy przedkłada wniosek o ustanowienie w tym celu 2 nowych posad inżynierów, jako też dalszych 2, jednego jako kierownika konserwacyi ukończonych przedsiębiorstw publicznych i drugiego jako referenta z powodu zwiększonych czynności melioracyjnych.

Oprócz tego w myśl rozporządzeń wykonawczych ma być powiększoną ilość inżynierów techników o 6 posad i w tym celu Wydział krajowy proponuje odpowiednie podwyższenie etatu tak, że razem będzie 100 urzędników technicznych, 38% w wyższych a 62% w niższych rangach.

Co do wniosku posła Bojki o zmianę sposobu dochodzeń karnych w sprawach wodnych Wydział krajowy odniósł się w tym względzie do c. k. Namiestnictwa, lecz dotąd nie otrzymał odpowiedzi.

Ponownie należy zwrócić uwagę na brak sprężystości w zawiązywaniu Spółek wodnych, bo z 12 ustawowych przedsiębiorstw melioracyjnych, tylko jedna Spółka wodna zawiązana została przez Starostwo w Rawie ruskiej dla regulacyi Błotni, druga znajduje się w trakcie zawiązania dla regulacyi Błóżewki (Sambor). Dalsze 10 zalegają.

Niechcąc powtarzać dosłownie szczegółów wykonania uchwał Wysokiego Sejmu w sprawach wodnych, zwraca Komisyja gospodarstwa krajowego uwagę, że znajdują się one w sprawozdaniu Wydziału krajowego na stronicach 9, 10, 11 i 12 i przeważnie odesłane do c. k. Rządu, nie otrzymały odpowiedzi.

W dalszym ustępie sprawozdania Wydziału krajowego o postępie budowy przy publicznych przedsiębiorstwach melioracyjnych zauważyć należy, że roboty w roku 1909 prowadzone były prawidłowo, bez wybitnych przeszkód elementarnych, a praca była wydatną, więc niema powodu do szczegółowych uwag. Ale stwierdzić trzeba, że takie olbrzymie zadanie długiego czasu wymaga, żeby skutki tej pracy i nakładu były widoczne i przyniosły pożądaný rezultat. Nie ulega jednak wątpliwości,

że w tym kierunku wiele się robi dla ochrony od klęsk i podniesienia gospodarstwa krajowego, a najwymowniej okazują to cyfry funduszków wyłożonych przez różne czynniki w tym celu. I tak w roku 1909 Wydział krajowy w przedsiębiorstwach ustawowych i w drobnych melioracyach przebudował K 5,785.714 — Ministerstwo rolnictwa na zabudowanie potoków górskich K 358.095 — c. k. Namiestnictwo przy udziale kraju i przy rzekach kanałowych K 3,296 513 — razem więc w roku 1909 w roboty regulacyjne i melioracyjne włożono w Galicyi K 9,440.322 —. Przyznać więc trzeba, że to kwota nie mała i przy takiej pomocy nie tylko rolnictwo podnosić się będzie, ale i rzeki nasze uregulowane, staną się ważnym czynnikiem ekonomicznym z powodu taniego transportu dla produktów przemysłowych.

Co do dalszych ustępów sprawozdania Wydziału krajowego o konserwacji publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych i uzasadnieniu preliminarza wydatków funduszu krajowego na rok 1911 poz 16. i 17 Rubr. IX., Komisya gospodarstwa krajowego nie widzi podstawy do jakichkolwiek uwag lub zmian.

Natomiast, co do sprawy udziału naszego w państwowym funduszu melioracyjnym, która poruszoną została wnioskiem p. Kędziora, a która ma zasadniczą doniosłość w upośledzeniu Galicyi przez władze centralne, Komisya gospodarstwa krajowego włączając ten wniosek do niniejszego sprawozdania, pragnie zaznaczyć niesprawiedliwość, jaka wynika z lekceważenia piekących potrzeb naszego kraju i traktowania ich nie na równi z innemi krajami Państwa. Z powodu braku personelu w c. k. Oddziale leśno-technicznym sekcji samborskiej nie tylko zalega opracowanie projektów całego szeregu zabudowań potoków górskich, lecz także roboty nie mogą być rozpoczęte, chociaż zasiłki krajowe i państwowe zostały już przyznane. I tak, nie rozpoczęto dotychczas zabudowania potoku Psarki w powiecie Chrzanowskim, od czego zależną jest budowa drogi w dolinie tego potoku; ani też zabudowań potoków Leszcz, tudzież Gródek i Sudół mimo, że ustawy uchwalone przez Sejm uzyskały Najwyższą Sankeyę, a datki kraju i państwa wstawione zostały do budżetu na rok 1910.

Tymczasem w kraju trzy razy mniejszym pod względem obszaru, a dzie więć razy mniejszym pod względem ludności od Galicyi, t. j. w Tyrolu przyszło do skutku w roku 1909 — 78, a w roku 1910 — 18, razem w 2 latach 96 publicznych przedsiębiorstw i to prawie wyłącznie zabudowań potoków górskich.

Dla braku więc personelu leśno-technicznego w Galicyi zmniejsza się też udział kraju w państwowym funduszu melioracyjnym dotowanym rocznie sumą 8,000.000 K, bo z 29 56% w roku 1905 spadł na 19 52% w roku 1910, a oprócz tego udział kraju w państwowej dotacji dyspozycyjnej na drobne melioracje w roku bieżącym 4,400.000 K wynosi 11%, podczas gdy w stosunku do powierzchni gruntów ornych i łąk wynosić powinien 34%.

Komisya gospodarstwa krajowego przedkłada Wysokiemu Sejmowi wniosek posła Kędziora do przyjęcia.

Wniosek posła Lewakowskiego przydzielony do Komisji gospodarstwa krajowego dotyczy również c. k. Oddziału leśno-technicznego sekcji samborskiej, domaga się bowiem zabudowania potoku Lenina (vel Tycha) jako dopływu Dniestru, na przestrzeni 9 kilometrów.

Potok ten przepływa przez wsie Nanczółka wielka, Nanczółka mała i Tycha i naraża je przez coroczne i częste wylewy na nieobliczone szkody tak w płodach rolniczych, jak i w budynkach, ile że pobudowane są wzdłuż brzegów Tychy na całej przestrzeni.

Oprócz tego potok Lenina (Tycha) przerywa w zupełności komunikację tych wsi z miastem powiatowym Stary Sambor i miasteczkami targowymi Ustrzyki, Lisko i Lutowska, gdyż droga prowadzi po większej części przez potok, ulega zerwaniu i przerywa komunikację całymi tygodniami.

Komisya gospodarstwa krajowego poleca więc Wysokiemu Sejmowi wniosek posła Lewakowskiego do przyjęcia.

Mieszkańcy gmin i obszarów dworskich nad Mleczką w powiecie jarosławskim wnieśli petycję L. 7.315 o konieczności regulacji tej rzeczki w średnim i górnym jej biegu. C. k. Rząd bowiem objął regulację biegu dolnego od Krzeczowic do ujścia do Wisłoka, ale powyżej Krzeczowic sprawa Mlecza przez kilka razy do roku powtarzające się wylewy tak olbrzymie spustoszenia, że regulacja okazuje się konieczną. Upraszają więc petenci o sporządzenie planów i kosztorysów w średnim i górnym biegu. Ponieważ Mlecza po myśli uchwały programowej Wysokiego Sejmu z 13. lutego 1894 roku jest już w planie regulacji wód krajowych, więc przystąpienie do zdjęć i planów jest wskazane.

Komisya gospodarstwa krajowego stawia też odpowiedni wniosek.

Mieszkańcy Janowa, Zalesia, Wielkopola i Komanówki wnieśli petycję L. 6.896 o zabezpieczenie względnie osuszenie około 500 morgów sianożęci, które zalewane są co roku przez staw Janowski i zamienione w formalne bagno, gdzie brnąć trzeba po kolana w wodzie przy kózbie siana, które często zebrać się nieda. Przyprowadzenie do stanu rodzajności tak wielkiej przestrzeni niewątpliwie zasługuje na dokładne zbadanie i odpowiednie przyjsie z pomocą, przeto Komisya gospodarstwa krajowego stawia odnośny wniosek do Wydziału krajowego.

Podczas rozpraw w Komisji podniósł poseł Julian Brunicki potrzebę rychłego zawiązania Spółek wodnych dla regulacji Żeżawy, która wyrządza wielkie szkody w powiecie Stryjskim, tudzież dla regulacji potoków Wowni i Kiny mającej na celu osuszenie wielkich obszarów gruntów w powiatach Stryjskim i Żydaczowskim. Projekty techniczne zostały opracowane przez Wydział krajowy, postępowanie wodnoprawne przeprowadziła władza polityczna, lecz nie zostały dotychczas zawiązane Spółki wodne, wskutek czego Wydział krajowy nie mógł przedłożyć Wysokiemu Sejmowi projektów ustaw zapewniających wykonanie robót.

Z tego powodu proponuje Komisya uchwalenie rezolucyi do c. k. Rządu celem przyspieszenia zawiązania Spółek wodnych.

Zgodnie z wnioskami w przedłożeniu Wydziału krajowego o melioracyach i wnioskami posłów Kędziora i Lewakowskiego, dalej co do petycji mieszkańców gmin i obszarów dworskich nad Mleczką w powiecie Jarosławskim, oraz co do petycji gmin Janowa, Zalesia, Wielkopola i Komanówki i regulacji potoków Żeżawy, Kiny i Wowni w powiatach Stryjskim i Żydaczowskim,

Komisya gospodarstwa krajowego wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 30. sierpnia 1910 L. 100.200 o melioracyach Sejm przyjmuje do wiadomości.

II. Sejm przyznaje na popieranie mniejszych robót melioracyjnych w myśl uchwały swej z dnia 26. listopada 1889 w rubr. IX. poz 16 wydatków na rok 1911 następujące zasiłki:

a) na konserwację osuszenia bagien Stojanowskich (do r. 1914)	1.200 K
b) na konserwację osuszenia bagien Oleskich (do r. 1925)	1.000 "
c) na drenowanie gruntów włociańskich, XI. rata (z 20 lecia)	200.000 "
d) na regulację kanału Bucowskiego, III. rata (ostatnia)	15.000 "
e) na lokalną regulację Prutu w Delatynie 40% zasiłek	26.000 "
f) na lokalną regulację Prutu pod Budyłowem 12 $\frac{1}{2}$ % zasiłek	9.500 "
g) na lokalną regulację Prutu pod Wołczkowcami 12 $\frac{1}{2}$ % zasiłek	12.125 "
h) na lokalną regulację Rybnicy w Rybnikach 40% zasiłek	8.760 "
i) na roboty uzupełniające w perymetrze bagien Stojanowskich 33 $\frac{1}{3}$ % zasiłek	19.333 "
j) na budowę 2 studzien w Suchodole (pow. Krosno)	1.100 "
k) na budowę 5 studzien w Gierałtowicach (pow. Wadowice)	1.205 "
l) na osuszenie gruntów w Ciężkowicach (pow. Chrzanów) II. rata (ostatnia)	3.900 "
m) na budowę wodociągu w Śniatynie I. rata (z 2-lecia)	19.500 "
n) na budowę wodociągu w Kamionce strumiłowej II. rata (z 3-lecia)	22.778 "
o) na budowę wodociągu w Rozdole, II. rata (z 3-lecia)	23.333 "
p) na uzupełnienie wodociągu w gminie Wyspa (pow. Rohatyn).	2.400 "
r) na osuszenie gruntów w Borchowie (pow. Cieszanów)	2.800 "
s) na budowę studni w Radziechowie ad Mikołajów	1.500 "
t) na lokalną regulację Prutu pod Siemakowcami, Debesławcami i Zamulińcami, 12 $\frac{1}{2}$ % zasiłek	14.000 "
u) na uzupełnienie robót przy regulacji Czeremosza pod Kniażem i Załuczem, 40% zasiłek	48.000 "
w) na zabudowanie potoku Ołena w gminie Strzyłki (pow. Stary Sambor), I. rata (z 2-lecia)	9.000 "
z) na ubezpieczenie prawego brzegu Białki w Kaniowie wielkim i Bestwinie (pow. Biała)	3.600 "
aa) na osuszenie gruntów w Nowem Siole (pow. Cieszanów), I. rata (z 5-lecia)	11.200 "
bb) do dyspozycji Wydziału krajowego	75.000 "
Ogółem	532.234 K

III. Sejm przyznaje na popieranie doświadczeń z kulturą torfowisk w rubr. IX. poz. 17 wydatków na rok 1911 następujące zasiłki:

1. w Czyszkach, II. rata (z 3-lecia)	500 K
2. w Dąbrowie, II. rata (ostatnia)	1.000 "
3. w Jaryczowie nowym, I. rata (z 3-lecia)	500 "
4. w Rudny wielkiej (pow. Rzeszów), II. (z 3-lecia)	500 "
5. w Woli chorzelowskiej (pow. Mielec) I. rata (z 3-lecia)	500 "
6. w Połoniczny, II. rata (z 3-lecia)	750 "
7. w Czanyżu, Hucie połonickiej i Dmytrowie, I. rata (z 3-lecia)	750 "
8. w Kulickowie, I. rata (z 3-lecia)	500 "
9. w Juśkowicach i Kontach (w perymetrze bagien Olekich)	500 "
10. w Hrebennem (pow. Rawa), I. rata (z 3-lecia)	500 "
11. w Tetewczycach na gruncie szkolnym (w perymetrze bagien Stojanowskich), I. rata (z 3-lecia)	500 "
Do przeniesienia	6.500 K

Z przeniesienia	6.500 K
12. na nawozy mineralne na grunta torfowe włościańskie w perymetrze: 1. bagien Oleskich, 2. bagien Stojanowskich, 3. regulacyi Pustej, 4. regulacyi Błotni, 5. bagien Rzemieńskich, 6. regulacyi Krzemienicy, 7. regulacyi górnej Trześniówki po 1.000 K	7.000 „
Ogółem	13.500 K.

IV. Sejm powiększa personal techniczny krajowego biura melioracyjnego o jednego etatowego starszego inżyniera, jednego etatowego inżyniera I. klasy, dwóch etatowych inżynierów II. klasy i dwóch etatowych inżynierów-adjunktów i upoważnia Wydział krajowy do obsadzenia tych posad z dniem 1. stycznia 1911.

V. Sejm ustanawia w krajowym biurze melioracyjnem trzy posady fachowych instruktorów dla kultury torfowisk, jednego z poborami urzędników krajowych w randze IX., dwóch zaś w randze X.

VI. Sejm uchwala załączone % projekty ustaw:

1. o zabudowaniu potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczerówka w powiecie Wadowickim;

2. o zabudowaniu potoku Drohobyczki;

3. o zabudowaniu potoku Dylągówki;

4. o zabudowaniu potoku Niedzielnianki;

5. o zabudowaniu potoku Żukotyńiec w gminie Wołcze;

6. o pokryciu nadwyżki kosztów regulacyi środkowej sekcyi rzeki Gnilej Lipy;

7. o konserwacyi regulacyi rzeki Nowego Brnia z dopływami;

8. o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Kisielinie.

VII. Sejm upoważnia Wydział krajowy do wydatkowania kwot preliminarznych w dziale B) rubryki IX na rok 1911 do końca lutego 1913 r.

VIII. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby powiększył personal sekcyi Samborskiej c. k. Oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich.

IX. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby wyjednał u c. k. Ministerstwa rolnictwa opracowanie projektu zabudowania potoku Lenina (vel Tycha) od mostu w Ławrowie w gminach Nanczółka wielka, Nanczółka mała aż do granicy gminy Tycha i przedłożył Sejmowi projekt ustawy zapewniającej wykonanie robót na podstawie ustawy z dnia 4. stycznia 1909 r. Dz. p. p. Nr. 4.

X. (Petycyja L. 7.315) Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, żeby w najbliższym czasie przystąpił do opracowania planów i kosztorysów dla regulacyi rzeki Mlecza w jej średnim i górnym biegu.

XI. Petycyę L. 6.896 przekazuje Sejm Wydziałowi krajowemu do zbadania i zdania sprawy na najbliższej sesyi sejmowej.

XII. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby jak najrychlej przystąpił do zawiązania Spółek wodnych dla regulacyi potoków Zezawy w powiecie Stryjskim, tudzież dla regulacyi potoków Kiny i Wowni w powiecie Stryjskim i Żydaczowskim a to na podstawie dochodzeń przeprowadzonych już przez Władzę polityczną.

Zast. przewodniczącego:
Marszałkowicz.

Sprawozdawca:
Gorayski.

Ustawa

z dnia o zabudowaniu potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka w powiecie Wadowickim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Zabudowanie potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka w powiecie Wadowickim ma być wykonane po myśli §. 6. ustawy z dnia 4. stycznia 1909, Dz. p. p. Nr. 4. jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt generalny c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich z roku 1909, który preliniuje koszta robót na 330.600 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma galicyjski fundusz krajowy trzydziestoprocentowym datkiem w kwocie 99.180 koron i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, datkiem w maksymalnej wysokości siedemdziesięciu procent preliniowanych kosztów, tj. w kwocie 231.420 koron.

§. 4.

Datki państwa i kraju mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębior-

stwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 6.

Ewentualne oszczędności ze sumy kosztorysowej oznaczonej w §. 2. zwrócone być mają czynnikom kontrybuującym w stosunku procentowym ich udziału w kosztach.

§. 7.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utworzoną po myśli §. 45. ustawy krajowej z dnia 14. marca 1875. Dz. u. kraj. Nr. 38. w drodze administracyjnej spółka interesowanych gmin, obszarów dworskich i prywatnych właścicieli gruntów, tudzież innych nieruchomości, a to bez względu czy się na to zgodzą lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskuteczniiony według postanowień §. 66. powołanej ustawy.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Ustawa

z dnia o zabudowaniu potoku Drohobyczki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Zabudowanie potoku Drohobyczki w gminach Drohobyczce i Przedmieściu dubieckiem w powiecie przemyskim ma być wykonane po myśli §. 6. ustawy z dnia 4. stycznia 1909. Dz. p. p. Nr. 4. jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich z r. 1910, który preliminuje kosztą robót w kwocie 133.000 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa, w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma tak galicyjski fundusz krajowy jak i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia bezzwrotnym zasiłkiem w maksymalnej wysokości 50% preliminowanych kosztów t. j. maksymalną kwotą 66.500 koron.

§. 4.

Datki państwa i kraju mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 6.

Ewentualne oszczędności uzyskane z sumy kosztorysowej, oznaczonej w §. 2., zwrócone być mają czynnikom kontrybuującym w stosunku procentowym ich udziału w kosztach.

§. 7.

Koszta utrzymania wykonanych robót pokrywać będą po ukończeniu budowy gminy Drohobyczka i Przedmieście dubieckie.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Ustawa

z dnia o zabudowaniu potoku Dylągówki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Zabudowanie potoku Dylągówki w gminach Dylągowa i Sielnica powiatu przemyskiego ma być wykonane po myśli §. 6. ustawy z dnia 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4. jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania górskich potoków z r. 1910, który preliminuje koszta robót w kwocie 78 500 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma tak galicyjski fundusz krajowy, jak i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości 50% preliminowanych kosztów t. j. maksymalną kwotą 39.250 koron.

§. 4.

Datki kraju i państwa mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracji państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 6.

Ewentualne oszczędności uzyskane z sumy kosztorysowej, oznaczonej w §. 2. zwrócone być mają czynnikom kontrybuującym w stosunku procentowym ich udziału w kosztach.

§. 7.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utworzoną po myśli §. 45. krajowej ustawy z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. kraj. Nr. 38. w drodze administracyjnej spółka interesowanych gmin, obszarów dworskich i prywatnych właścicieli gruntów i innych nieruchomości, a to bez względu, czy się na to zgodzą lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskuteczniiony według postanowień §. 66. powołanej ustawy.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Ustawa

z dnia o zabudowaniu potoku Niedzielnianki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Zabudowanie potoku Niedzielnianki w dorzeczu Dniestru w powiecie Staro Samborskim ma być wykonane po myśli §. 6. ustawy z dnia 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4. jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania górskich potoków z r. 1909, który preliminuje kosztą robót na 55.800 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma galicyjski fundusz krajowy 30 procentowym zasiłkiem w kwocie 16.740 koron i państwowy fundusz melioracyjny, ten ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w maksymalnej wysokości 70 procent preliminowanych kosztów, t. j. kwotą 39.060 koron.

§. 4

Oznaczone w §. 3 datki państwa i kraju mają być uiszczane w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych, a to w stosunku jak 70:30.

§. 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przeoszczędstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracji państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§ 6.

Ewentualne oszczędności uzyskane ze sumy kosztorysowej, oznaczonej w §. 2 mają być po ukończeniu budowy zwrócone kontrybuującym czynnikom w stosunku procentowym ich udziału w kosztach.

§. 7.

Koszta utrzymania wykonanych robót ma pokrywać po ukończeniu budowy fundusz, który ma być utworzony w myśl §. 6 ustawy z dnia 18. maja 1896 Dz. ust. kraj. Nr. 36. o zabudowaniu górskich potoków w dorzeczu Dniestru.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i handlu.

Alegat 5. do sprawozdania Komisji gospodarstwa krajowego.

Ustawa

z dnia o zabudowaniu potoku Żukotyńiec w gminie Wołcze.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Zabudowanie potoku Żukotyńiec w dorzeczu Dniestru w gminie Wołcze w powiecie Turczańskim ma być wykonane jako przedsięwzięcie krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań górskich potoków z roku 1910, który preliminuje koszta robót w kwocie 70.800 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy przyczynić się ma w myśl §. 6. ustawy z dnia 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4. fundusz krajowy 30 - procentowym bezzwrotnym zasiłkiem w kwocie 21.240 K i państwowy fundusz melioracyjny, ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia bezzwrotnym zasiłkiem w maksymalnej wysokości 70 procent preliminowanych kosztów t. j. kwotą 49.560 K.

§. 4.

Datki kraju i państwa mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót, programem objętych.

§. 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsięwzięcia, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsięwzięcia

określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 6.

Ewentualne oszczędności z sumy kosztorysowej oznaczonej w §. 2. mają być po ukończeniu robót zwrócone czynnikom kontrybującym w stosunku ich udziału w kosztach.

§. 7.

Koszta utrzymania wykonanych robót pokrywać będzie fundusz, który ma być utworzonym po myśli §. 6. ustawy z dnia 18. maja 1896 Dz. u. kraj. Nr. 36. o zabudowaniu górskich potoków w dorzeczu Dniestru.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Ustawa

z dnia o pokryciu nadwyżki kosztów regulacji środkowej
sekcji rzeki Gniłej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem
Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Nadwyżka kosztów regulacji środkowej sekcji rzeki Gni-
łej Lipy w kwocie 77.000 K ma być pokrytą przez kraj i pań-
stwowy fundusz melioracyjny po połowie po myśli §. 7. ustawy
z dnia 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4.

§. 2.

Datki kraju i państwa na pokrycie tej nadwyżki mają być
wplacone w roku 1911 do funduszu regulacyjnego utworzonego
w myśl §. 3. ustawy z dnia 19. marca 1897 Dz. u. kraj. Nr. 20.

§. 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa
i skarbu.

Ustawa

z dnia o konserwacji regulacji rzeki Nowego Brnia z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 29. sierpnia 1890. Dz. u. kraj. Nr. 43, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania regulacji rzeki Nowego Brnia z dopływami mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp Nowego Brnia i dopływów;

4. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej związanej w myśl ustawy z dnia 13. maja 1885, Dz. u. kraj. Nr. 34.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach od roku 1911 do roku 1913 włącznie po 12.500 koron, czyli razem 25.000 koron.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1910 zapasy funduszu konserwacyjnego, które zostały uzyskane z dochodów w myśl §. 6., ustawy z dnia 29. sierpnia 1890. Dz. u. kraj. Nr. 43., niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowý okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 29. sierpnia 1890 Dz. u. kraj. Nr. 43. Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

Czasowe wstrzymanie ściągania datków konkurencyjnych może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych budowli regulacyjnych jak: uregulowanych łożysk Nowego Brnia, dopływów i rowów, wałów ochronnych, szluz, przepustów i innych urządzeń jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko Nowego Brnia i dopływów, tudzież przez wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów Nowego Brnia, potoków i rowów, przebijanie, zasadzanie drzewami i wikliną i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenie wałów, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach Nowego Brnia, dopływów, rowów i wałów.

§. 8.

Ze względu bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakiegokolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie i utrzymywanie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Nowego Brnia i dopływów obwałowanych;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów Nowego Brnia, tudzież dopływów, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Nowego Brnia i dopływów obwałowanych z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie konieczne dla ubezpieczenia brzegów. Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże Wydział krajowy.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materiałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych robót regulacyjnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38., oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych i robót publicznych.

Ustawa

z dnia o konserwacji robót regulacyjnych na potoku Kisielinie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66. i §. 7. ustawy z dnia 22. września 1896 Dz. u. kraj. Nr. 65., co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania robót regulacyjnych na potoku Kisielinie od mostu na drodze gminnej w Woli radłowskiej do Wisły wraz z dopływami, tudzież obwałowania Wisły od Woli rogowskiej do ujścia Dunajca i obwałowania lewego brzegu Dunajca od Biskupie radłowskich do Wisły mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych, tudzież skarp potoków;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903. Dz. u. kraj. Nr. 12.

3 z corocznych datków funduszu krajowego i spółek wodnych związanych w myśl §. 4. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66. dla regulacji dolnej Kisieliny i w myśl §. 4. ustawy z dnia 22. września 1896 Dz. u. kraj. Nr. 65. dla regulacji górnej Kisieliny.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółek wodnych w §. 1. pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach począwszy od roku 1911 do roku 1913 włącznie po 5.500 K., razem 11.000 K.

Z powyższego datku 5.500 K niszczać ma spółka wodna dla regulacji dolnej Kisieliny 4.300 K, spółka wodna zaś dla regulacji górnej Kisieliny 1.200 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę jaką z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1910 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66. niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków konserwacyjnych wynikłych z powodu klęsk elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków konserwacyjnych, brakująca reszta zostanie rozłożoną niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółki wodne, na te ostatnie w stosunku do rzeczywistych wydatków w odnośnych perymetrach melioracyjnych.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonaniami robotami sprawuje stosownie do postanowień §. 7. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66. i §. 7. ustawy z dnia 22. września 1896. Dz. u. kraj. Nr. 65. Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmą się spółki wodne według miary ustanowionej w prawie obowiązujących statutach spółek.

Czasowe wstrzymanie ściągania datków konkurencyjnych może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót, jak: wałów ochronnych, łożysk i ubezpieczeń brzegów potoków, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń są wzbronione.

W szczególności zostają wzbronione:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków, wały ochronne i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków i rowów, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wikliną i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów, ramp i ogrodzeń ku uchronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na szkarpach potoków, rowów i wałów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione :

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie i utrzymywanie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym Wisły, Dunajca i Kisieliny ;

b) kopanie dolów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów ;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów Kisieliny, a na pół metra od rowów ;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Wisły, Dunajca i Kisieliny z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie konieczne dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk.

Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże Namiestnictwo w profilu inundacyjnym Wisły i Dunajca, Wydział krajowy zaś w profilu inundacyjnym Kisieliny.

§. 9.

Wrazie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materiałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółkami wodnemi.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wałów w czasie powodzi zarówno jak i ochrony wykonanych robót regulacyjnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38., oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych i robót publicznych.

